

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 43/2023-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov

, zastúpených advokátskou kanceláriou Ulianko & partners, s. r. o., Námestie SNP 37, Zvolen, IČO 36 856 517, v mene ktorej koná advokát JUDr. Radoslav Ulianko, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 13/2019-13 z 27. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. novembra 2022 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) IV. výrokom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co 13/2019-13 z 27. júla 2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovatelia navrhujú konkrétny výrok napadnutého rozhodnutia zrušiť a v uvedenej časti vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur.

2. Sťažovatelia spolu so žalovanými ako fyzické osoby nadobudli kúpnu zmluvu od obce [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obec“) do podielového spoluvlastníctva budovu bývalej materskej školy. V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy sťažovatelia spolu so žalovanými pôsobili v štruktúrach občianskeho združenia [REDAKOVANÉ], ktorému na jeho činnosť uvedenú nehnuteľnosť prenajali. V ústavnej sťažnosti uvádzajú, že po vzájomných rozporoch boli „mocenskými manévrami“ žalovaných a im spriaznených osôb z výkonných orgánov občianskeho združenia odvolaní.

3. Vzhľadom na tieto okolnosti sťažovatelia v roku 2006 podali na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) žalobu o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Keďže obec podmienila predaj budovy realizáciou projektu poskytovania sociálnych služieb a žalovaní naďalej prostredníctvom občianskeho združenia tento projekt realizovali, sťažovatelia navrhovali, aby ich spoluvlastnícky podiel pripadol práve žalovaným s tým, že im bude vyplatený vyrovnací podiel v sume 33 193,92 eur.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 180/06 z 13. marca 2009 prikázal spoluvlastnícky podiel do bezpodielového spoluvlastníctva žalovaných a zároveň žalovaných zaviazal zaplatiť žalobcom sumu 4 529,96 eur. K úhrade trov konania okresný súd zaviazal sťažovateľov. Po podanom odvolaní krajský súd uznesením č. k. 13 Co 236/2009 z 22. septembra 2009 zrušil prvý rozsudok okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia bolo, že v zmysle kúpnej zmluvy mala obec predkupné právo k nehnuteľnosti a tiež mala mať v konaní postavenie vedľajšieho účastníka.

5. Po vrátení veci okresný súd rozhodol v poradí druhým rozsudkom č. k. 12 C 180/2006 z 3. septembra 2010 tak, že žalobu ako predčasne podanú (z dôvodu existencie predkupného práva obce) zamietol a sťažovateľov zaviazal zaplatiť žalovaným trovy konania v sume 14 134,75 eur.

Sťažovatelia podali proti druhému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom opätovne rozhodol krajský súd uznesením č. k. 13 Co 242/2010 z 13. januára 2011 tak, že druhý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 12 C 180/2006 zo 16. decembra 2011 rozhodol tak, že nehnuteľnosť prikázal do bezpodielového spoluvlastníctva žalovaných a zaviazal ich, aby sťažovateľom vyplátili sumu 28 650 eur. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žalovaní majú zaplatiť žalobcom náhradu trov konania v sume 33 594,94 eur. Okresný súd rozsudok odôvodnil tým, že projekt poskytovania sociálnych služieb nebol ukončený, preto obec nemá v danom momente predkupné právo. Po podaní odvolania krajský súd tretíkrát vo veci rozhodol zrušením rozsudku okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie. Krajský súd poukázal na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 C 241/2013, v ktorom sa rieši práve otázka predkupného práva obce a vyriešenie tejto otázky môže mať na rozhodnutie podstatný význam. Následne okresný súd vyhlásil na pojednávaní 18. septembra 2015 uznesenie, ktorým sťažovateľom uložil povinnosť dať obci písomnú ponuku na predaj ich podielov v lehote 15 dní.

7. Ďalším, v poradí štvrtým rozsudkom č. k. 12 C 180/2006 z 22. novembra 2016 okresný súd rozhodol tak, že žalobu zamietol a sťažovateľov zaviazal zaplatiť trovy konania žalovaným v rozsahu 100 %, občianskemu združeniu v rozsahu 100 % a aj obci v rozsahu 100 %. Rozsudok okresný súd odôvodnil tým, že sťažovatelia nepredložili obci v zmysle uznesenia písomnú ponuku na predaj svojich podielov.

Proti štvrtému rozsudku podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 13 Co 80/2017 z 28. marca 2017 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľov zaviazal zaplatiť žalovaným trovy odvolacieho konania.

Sťažovatelia podali proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3 Cdo 108/2018 z 22. novembra 2018 rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Podľa dovolacieho súdu sa odvolací súd pri riešení otázky posúdenia dôvodov, pre ktoré súd podielové spoluvlastníctvo nezrušil (žalobu zamietol) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú v tomto prípade predstavoval judikát najvyššieho súdu R 100/1999. Záver o okolnosti významnej z hľadiska § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka založil krajský súd nie na porovnaní pomerov proti sebe stojacich dvoch procesných strán, ale na zohľadnení (v konaní tvrdeného) práva tretej osoby odlišnej od spoluvlastníkov. Nad rámec uvedeného záveru najvyšší súd vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že v prípade vyporiadania spoluvlastníctva medzi stranami dôjde k prechodu vlastníckych oprávnení, nie ich prevodu, čo je významná skutočnosť z hľadiska dojednaného predkupného práva, ktoré je svojím charakterom záväzkovým právom viažucim sa na prevod vlastníctva.

8. Po vrátení veci dovolacím súdom krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 180/2006 z 22. novembra 2016 (v poradí štvrtý) zmenil tak, že podielové spoluvlastníctvo strán zrušil, nehnuteľnosť prikázal do bezpodielového spoluvlastníctva sťažovateľov – žalobcov a zaviazal ich zaplatiť žalovaným sumu 18 900 eur (výroky I – III, ústavnou sťažnosťou nenapadnuté). Túto „meritórnu“ časť napadnutého rozhodnutia krajský súd odôvodnil tým, že žalovaní vo svojom vyjadrení doručenom krajskému súdu uviedli, že vzhľadom na technický stav nehnuteľnosti nebolo možné, aby v nej občianske združenie poskytovalo sociálne služby, a že o túto nehnuteľnosť nemajú záujem, a navrhli, aby krajský súd nariadil jej predaj a výťažok rozdelil medzi sporové strany. Následne krajský súd vyzval sťažovateľov na vyjadrenie, či nemajú záujem o nehnuteľnosť. Sťažovatelia po vypracovaní znaleckého posudku, ktorý stanovil hodnotu nehnuteľnosti na sumu 37 800 eur, podaním doručeným krajskému súdu prejavili záujem o nehnuteľnosť.

Krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým IV. výrokom svojho rozhodnutia nepriznal nárok na náhradu trov konania žiadnej zo sporových strán. V tejto súvislosti poukázal na to, že v danom prípade ide o konanie *iudicium duplex* a uviedol: „Z hľadiska charakteru nejde o klasické sporové konanie, v ktorom by jedna z protichodných strán musela vyhrať a druhá by musela prehrať. Ak spoluvlastníci nemôžu vopred presne predvídať konkrétne rozhodnutie súdu a ak majú všetci rovnaké procesné postavenie v konaniach, v ktorých ide o rovnaké vlastnícke právo všetkých strán, ako spravodlivý východiskový bod pre rozhodnutie o trovách konania sa javí, že každý zo spoluvlastníkov by mal znášať svoje vlastné trovy konania a nebol povinný platiť trovy iného

spoluvlastníka, pokiaľ na to neexistujú osobitné dôvody (napr. ÚS ČR sp. zn. I.ÚS 3202/20, z 2.11.2021). V danej veci žalobcovia podali žalobu, bez pokusu o mimosúdne vyriešenie veci pred jej podaním, vzhľadom na priebeh súdneho konania ako aj jeho výsledok odvolací súd dospel k záveru, že neexistujú osobitné dôvody na základe, ktorých by niektorá zo strán sporu bola v konaní úspešnejšia, za takéto dôvody nemožno považovať ani skutočnosti uvádzané žalobcami, v súvislosti s ich návrhom na rozhodnutie o trovách konania, a preto súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP...“

II.

Argumentácia sťažovateľov

9. Sťažovatelia s napadnutým rozhodnutím krajského súdu o náhrade trov konania nesúhlasia, pričom svoju sťažostnú argumentáciu rozložili do dvoch častí.

V prvom rade namietajú porušenie práva vlastníť majetok [čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“)], čo v ústavnej sťažnosti odôvodnili predovšetkým tým, že konanie trvalo takmer 16 rokov, a to spôsobilo, že ich výdavky boli v sume viac ako 30 000 eur. Dĺžka konania pritom bola spôsobená jednak šikanóznym výkonom práva zo strany žalovaných a tiež nesústredeným a neefektívnym postupom všeobecných súdov. Žalovaní do konania opakovane vnášali otázku predkupného práva tretích strán (obce i občianskeho združenia) a napokon svoj postoj k nadobudnutiu nehnuteľnosti zmenili až v roku 2021, teda 15 rokov po začatí súdneho sporu. Zo strany všeobecných súdov však za svoje konanie neboli žalovaní postihnutí žiadnym spôsobom. Sťažovatelia sú presvedčení, že krajský súd *„mohol priznať Sťažovateľom náhradu trov konania v čiastočnom rozsahu určenu, napr. percentom z celkove účelne vynaložených výdavkov... Podľa názoru Sťažovateľov je v absolútnom rozpore s princípom a predstavou všeobecnej spravodlivosti, ak počas takmer 16 rokov Sťažovatelia vynakladali prostriedky zo svojho vlastníctva na súdne poplatky v odvolacom a dovolacom konaní (v ktorých boli úspešní) a náhrada uvedených výdavkov im na základe rozhodnutia Porušovateľa nebola priznaná ani len sčasti.“*

10. Vo vzťahu k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivé konanie sťažovatelia namietajú predovšetkým prekvapivosť napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázali na to, že počas celej doby všeobecné súdy, pokiaľ šlo o otázku náhrady trov konania, postupovali v zmysle zásady úspechu. Až v roku 2022 pri piatom meritórnom rozhodnutí krajský súd aplikoval v otázke náhrady trov konania zásadu *iudicium duplex*, a to bez toho, aby sťažovatelia mali možnosť sa k tejto okolnosti vyjadriť. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v aplikácii zásady *iudicium duplex* poukazovali na judikatúru českého ústavného súdu, resp. na jej nejednotnosť a vyzdvihli rozhodnutia, z ktorých citovali tie časti, podľa ktorých by nepriznanie náhrady trov konania malo byť skôr výnimkou. Nepriznanie trov konania by sa nemalo uplatniť v prípade, keď sa jedna zo strán správala obštrukčným spôsobom, prípadne vykonávala svoje právo šikanóznym spôsobom. Okrem uvedeného sťažovatelia považujú odôvodnenie napadnutého IV. výroku rozhodnutia krajského súdu aj za nedostatočne odôvodnené a nelogické. V tejto súvislosti argumentovali, že

krajský súd nekonkretizoval dôvody uvádzané sťažovateľmi, z ktorých konajúci súd vyvodil, že sťažovatelia nemajú nárok ani len na čiastočnú náhradu trov konania.

11. Napokon sťažovatelia v ústavnej sťažnosti odôvodnili požiadavku primeraného finančného zadost'učinenia dĺžkou samotného sporového konania a tým, že napriek postoju žalovaných sťažovateľom nebola v konaní priznaná ani len čiastočná kompenzácia nákladov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietanie porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) i práv majetkového charakteru (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) IV. výrokom napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorým nebola priznaná náhrada trov konania žiadnej strane v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Ťažiskom námietok sťažovateľov je to, že krajský súd aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania nesprávne ustanovenie Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

13. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či krajský súd akceptovateľným spôsobom odôvodnil časť svojho rozhodnutia v otázke náhrady trov konania.

14. Rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ústavný súd považuje za integrálnu súčasť civilného procesu a zásadnú výsadu všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania však v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016).

15. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti argumentovali tým, že v konaní boli úspešní, pretože od počiatku trvali na zrušení podielového spoluvlastníctva, čomu krajský súd vyhovel, a pokiaľ zmenili postoj v otázke samotného vlastníctva nehnuteľnosti, tak to bol len dôsledok správania žalovaných, na čo krajský súd v napadnutom rozhodnutí nereflektoval. Na základe uvedených okolností sú sťažovatelia presvedčení, že v konaní boli minimálne čiastočne úspešní, a preto im mala byť priznaná náhrada trov konania. V tejto súvislosti argumentovali i poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky v konaniach pod sp. zn. IV. ÚS 404/22 a sp. zn. I. ÚS 262/20. V náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 404/22 je

uvedené, že „Nálezová judikatura Ústavního soudu se však nyní přiklání k principu, že v případě iudicia duplex (např. řízení o vypořádání společného jmění manželů nebo o vypořádání spoluvlastnictví) má být pravidlem nepřiznání náhrady nákladů žádnému z účastníků řízení podle § 142 odst. 2 občanského soudního řádu kdežto rozhodnutí podle § 142 odst. 3 téhož zákona bude podmíněno zvláštními okolnostmi případu, zejména pak např. šikanózním výkonem práva či zneužitím práva (viz k tomu náleze ze dne 12. 12. 2019 sp. zn. II. ÚS 572/19 (N 211/97 SbNU 260) a náleze sp. zn. I. ÚS 262/20).“.

16. Základom rozhodovania o náhrade trov konania v spore, ktorý skončil rozhodnutím vo veci samej, ako to bolo v prípade sťažovateľov, je § 255 CSP, podľa ktorého (i) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a (ii) ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Z týchto ustanovení je zrejmé, že v prípade plného úspechu v spore sa má úspešnej strane priznať plná náhrada trov konania a v prípade čiastočného úspechu do úvahy prichádza buď čiastočné priznanie náhrady trov, alebo rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

17. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že (i) rozhodnutie o náhrade trov konania musí byť v súlade s priebehom konania, (ii) konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je špecifické, keďže súd nie je viazaný návrhmi strán, (iii) spoluvlastníci vopred nemôžu presne predvídať rozhodnutie súdu a (iv) každý z návrhov spoluvlastníkov môže mať presvedčivý základ. Napokon dospel k záveru, že keďže sa koná o vlastníckom práve všetkých účastníkov, spravdila sa ako spravodlivé východisko pre rozhodnutie o trovách konania bude javiť, aby každý zo spoluvlastníkov sám znášal svoje náklady konania a nebol povinný hradit' náklady iného spoluvlastníka, ibaže by na to boli dané zvláštne dôvody. Krajský súd však tieto zvláštne dôvody (pre ktoré by zaviazal žalovaných na náhradu trov konania) nenašiel. Námiетка sťažovateľov o šikanóznom konaní žalovaných v danom prípade nie je opodstatnená. Skutočnosť, že žalovaní v konaní namietali aktívnu vecnú legitimáciu žalobcov v súvislosti so sporným článkom kúpnej zmluvy o predkupnom práve obce, nemožno považovať za šikanóznny výkon práva. Pokiaľ aj všeobecné súdy mali problém s riešením tejto otázky, čo sa prejavilo v dĺžke samotného konania, nie je možné za tento postup sankcionovať žalovaných v podobe povinnosti platenia trov konania. Napokon aj samotným žalovaným v tejto súvislosti rástli náklady na vedenie sporu. Ústavný súd na tomto mieste tiež zdôrazňuje, že náhrada trov má kompenzačný, a nie sankčný charakter.

18. Ani námiетка o porušení práv sťažovateľov tým, že nemali možnosť vyjadriť sa k nepriznaniu náhrady trov konania žiadnej zo strán, nie je opodstatnená. Z bodu 10 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sťažovatelia v rámci odvolacieho konania vyjadrili svoj postoj k eventuálnemu nepriznaniu nároku na náhradu trov konania a zároveň vyslovili svoju predstavu o možných spôsoboch priznania nároku na náhradu trov konania v závislosti od posúdenia miery úspechu. Krajský súd rozhodol o trovách konania tak, ako mu to § 255 ods. 2 CSP výslovne umožňuje. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené, ak všeobecný súd koná v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. III. ÚS 591/2013).

19. Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutej časti rozhodnutia krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd poskytol jasné, zrozumiteľné a dostatočné argumenty zodpovedajúce zásadám spravodlivosti pre prijaté rozhodnutie.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať do interpretácie krajského súdu a nahradzovať jeho prijaté právne závery. Závery krajského súdu v napadnutom rozhodnutí sú riadne uvedené, presvedčivé a netrpia absenciou logiky. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov.

20. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom rozhodnutí krajského súdu nezistil pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže je evidentné, že vyslovenie porušenia vlastníckych práv sťažovateľov bolo v okolnostiach danej veci podmienené zistením porušenia práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, k čomu nedošlo, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Pokiaľ sťažovatelia v dôvodoch svojej ústavnej sťažnosti namietajú aj arbitrárne a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ústavný súd nad rámec už uvedeného odkazuje na závery prijaté vo svojom uznesení č. k. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke náleзов a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom sa problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku zaoberal, dospejúc okrem iného k záveru, že podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým za daných okolností odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou. Rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno podľa § 420 CSP považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti.

23. Napokon ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia k ústavnej sťažnosti nepriložili kópiu napadnutého rozhodnutia napriek tomu, že ide podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde o obligatórnu náležitosť ústavnej sťažnosti. V záujme zachovania princípu hospodárnosti a rýchlosti konania ústavný súd nepristúpil k výzve sťažovateľov na doloženie chýbajúceho napadnutého rozhodnutia krajského súdu a toto dohľadal z verejne prístupných databáz.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu